

Mfv.II.10.752/2013/4.szám

A Kúria dr. Hedrik Béla ügyvéd által képviselt I. rendű, II. rendű és III. rendű felpereseknek a dr. Munkácsi András ügyvéd által képviselt alperes ellen elmaradt munkabér megfizetése iránt a Fővárosi Munkaügyi Bíróságon 5.M.4809/2009. szám alatt megindított és másodfokon a Fővárosi Törvényszék 51.Mf.633.104/2012/3. számú közbenső ítéletével jogerősen elbírált perében az említett másodfokú határozat ellen az alperes által előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

k ö z b e n s ő í t é l e t e t :

A Kúria a Fővárosi Törvényszék 51.Mf.633.104/2012/3. számú közbenső ítéletét a felülvizsgálati kérelemmel érintett részében hatályában fenntartja, az elsőfokú ítéletet helybenhagyó részében nem érinti.

Kötelezi az alperest, hogy külön felhívásra fizessen meg a Magyar Államnak 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

I n d o k o l á s

A felperesek 2008. november 17-étől határozatlan időre létesítettek munkaviszonyt az alperessel gépkezelő, asztalos, illetve festő munkakör ellátására. Rögzítették azt is, hogy személyi alapbérük 86.300 forint, és a munkavégzés helye Németországban lesz. A munkaszerződés mellékletét képezte a Munka Törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény (Mt.) 76. § (7) bekezdése szerinti tájékoztató is.

A felperesek a ...-ban végezték munkájukat. A jelenléti íveken aláírásukkal igazolták azt, hogy az egyes napokon hány órakerest vettek fel a munkát, a távozás időpontja azonban azon nem szerepelt.

A kiküldetési utasítás szerint 2009-ben az I. rendű felperest 9 Euró, a II. rendű felperest 9,22 Euró, a III. rendű felperest pedig 9 Euró óradíjjal számolták el, túlórapótlék fizetésére azonban nem került sor. A felperesek 2009. május 14-éig dolgoztak, majd e nappal munkaviszonyuk megszűnt. Mivel az elszámolás irányukban nem teljes körűen történt meg, bírósághoz fordultak, és személyenként 90 Euró szabadságmegváltás, túlórák ellenértékének, elmaradt munkabérüknek és a bérükből jogellenesen levont összegnek a megfizetésére kérték kötelezni az alperest. Az alperes elismerte azt, hogy a felperesek túlmunkát végeztek, vitatta azonban, hogy ezért külön díjazás illette volna meg őket.

A Fővárosi Munkaügyi Bíróság 5.M.4809/2009/16. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy az I. rendű felperesnek 2291,39 Eurót, a II. rendű felperesnek 2369,02 Eurót, a III. rendű felperesnek pedig 1449,83 Eurót fizessen meg, egyebekben a keresetet elutasította. Elismerése alapján kötelezte a munkáltatót az elmaradt bér megfizetésére, a további kereseti követelések vonatkozásában pedig kifejtette, hogy a kiküldetési utasítás a munkaszerződéstől eltérő megállapodásnak minősült az Mt. 142. §-a szerint, így a felpereseket az ott meghatározott óradíj szerint illette meg a munkadíj, így alaptalanul követelték a munkabéren felül a munkaszerződés szerinti személyi alapbér megfizetését. A rendkívüli munkavégzés iránti díjazás kapcsán az elutasító rendelkezés a Pp. 3. § (4) bekezdésén és 141. § (6) bekezdésén, valamint 206. §-án alapult, mivel megállapítása szerint a felperesek a rendkívüli munkavégzés időtartamára vonatkozó konkrét tényeket felhívás ellenére nem adták elő, nem nyilatkoztak arról, hogy mely naptári napok minősültek munkanapnak és pihenőnapnak, mely napon, ténylegesen mettől meddig végeztek munkát, ebből mennyi volt a rendes és rendkívüli munkaidő, és nem határozták meg az általuk igényelt rendkívüli munkavégzés díját.

A felperesek fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Törvényszék 51.Mf.633.104/2012/3. számú közbenső ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletének a rendkívüli munkavégzés iránti díjazásra vonatkozó ítéleti rendelkezését megváltoztatta, és megállapította, hogy a felperesek 2008. november 8-ától 2009. május 9-éig terjedő időszakban túlórapótlékra jogosultak, ezt meghaladóan az elsőfokú ítéletet helybenhagyta. Indokolásában kifejtette, hogy a perben az alperes egyértelmű adatokat szolgáltatott és kimunkálta azt, hogy a felperesek hány óra túlórárt teljesítettek az adott időszakban, mennyi volt a hétvégi és ünnepnapra túlóra. Ebből megállapítható volt az, hogy az I. rendű felperes összesen 205,5 óra, a II. rendű felperes 209 óra, míg a III. rendű felperes 187,5 óra túlórárt teljesített, ennek megfelelően a túlmunkavégzés ténye az alperes által elismert volt.

Nem találta megalapozottnak az alperes azzal kapcsolatos előadását,

hogy a kiküldetési díj magában foglalta a túlmunkadíj ellentételezését is. A kiküldetési utasítás nem tartalmazott e tekintetben kifejezett rendelkezést, ennek hiányában pedig az alperesi álláspont nem volt elfogadható.

A felek között nem volt vitatott az, hogy a rendkívüli munkavégzés időtartamára a felperesek megkapták órabérüket, pótlékuk azonban nem került megfizetésre. A munkaszerződés tájékoztatójában meghatározásra került, hogy a túlórapótlék összege 70 %. Ennek megfelelően a másodfokú bíróság elrendelte, hogy az összegszerűség tekintetében az elsőfokú bíróság az eljárást folytassa le.

A jogerős közbenső ítélet ellen az alperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, melyben kérte, hogy a Kúria a jogerős közbenső ítéletnek a rendkívüli munkavégzés iránti díjazásra vonatkozó részét helyezze hatályon kívül, és hozzon a jogszabályoknak megfelelő határozatot, és marasztalja a felpereseket a perköltségben, az ítélet egyéb rendelkezését nem vitatta. Másodlagosan a jogerős közbenső ítélet hatályon kívül helyezését és a Fővárosi Törvényszék új határozat hozatalára történő utasítását kérte.

Álláspontja szerint a közbenső ítélet sérti az Mt. 147/A. § (5) bekezdésébe, illetve a Ptk. 200. § (1) bekezdésébe, továbbá a Pp. 206. § (1) bekezdésébe foglalt rendelkezéseket. Előadta, hogy az Mt. 105. § (5) bekezdése alapján a felek eltérő megállapodást kötöttek a tekintetben, hogy a kiküldetés során miként kell eljárni, illetve a munkavállalókkal elszámolni. Hivatkozott a Legfelsőbb Bíróság Munkaügyi Kollégiuma 96. számú állásfoglalására, mely szerint ideiglenes jelleggel külföldön történő munkavégzés esetén amennyiben túlmunkavégzés is történik, a túlmunkáért a rendes munkabéren felül eseti elszámolás alapján vagy átalányként túlmunkadíjazás is megilleti a munkavállalót. Álláspontja szerint ez az átalány a rendes munkaidőre járó díjazással összevontan is megállapítható. A felperesek által elfogadott 9,22 Euró/óra, illetve 9,00 Euró/óra munkadíj átalánynak tekintendő, és azt a munkavállalóknak minden munkaórára, így a túlmunka időtartamára is kifizették. Amennyiben külföldi munkavégzés során teljesített túlmunkára 70 % túlórapótlékot kellett volna fizetni, úgy annak alapja a magyarországi bér lehetett volna.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

Kellő alap nélkül hivatkozott az alperes felülvizsgálati kérelmében arra, hogy az eljáró bíróságok megszegték a Ptk. 200. § (1) bekezdését, mely szerint a felek a szerződés tartalmát - jogszabály

keretei között - szabadon állapítják meg. A munkaszerződés megkötésére és annak tartalmára vonatkozó rendelkezéseket az Mt. tartalmazza, s annak 13. § (3) bekezdése szerint a kollektív szerződés, illetve a munkaszerződés a munkaviszonyra vonatkozó szabályoktól a munkavállaló javára térhet el, kivéve, ha az eltérést a törvény nem tiltja. Ennek megfelelően a felek a Munka Törvénykönyve rendelkezéseitől a munkaszerződésben csak a felperesek javára térhettek volna el.

Az Mt. 147. § (5) bekezdése valóban lehetőséget biztosított arra a feleknek, hogy a rendkívüli munkavégzés ellenértékét átalányban állapítsák meg. Helytállónan fejtette ki a másodfokú bíróság közbenső ítéletében azt, hogy az ilyen megállapodás csak akkor érvényes, ha a felek meghatározzák, hogy a munkabérnek mekkora része került megállapításra a rendkívüli munkavégzés ellenértékeként mint átalány, és hozzávetőlegesen milyen mértékű rendkívüli munkavégzést ellentételeznek ezzel. Ennek hiányában ugyanis az a megállapodás, hogy a munkabér a többletmunka és többletmunkaidő ellentételezését is magában foglalja, munkabérre vonatkozó igényről történő tiltott lemondásnak minősülne, és ez az Mt. 164. § (2) bekezdésébe ütközne.

Helytállónan állapította meg a másodfokú bíróság azt is, hogy ilyen rendelkezést a kiküldetési utasítás nem tartalmazott, és az sem került megjelölésre, hogy a kiküldetési díj magába foglalta volna a túlmunka ellenértékét. Ennek megfelelően kellő alap nélkül hivatkozott az alperes felülvizsgálati kérelmében arra, hogy a felek a kiküldetés alatt teljesített többletmunkavégzés díjazása vonatkozásában az Mt.-től eltérő módon állapodtak meg, és az abban foglalt összeget a munkavállalók számára megfizették.

A kiküldetési utasításban rögzítették azt is, hogy a munkavállaló munkabére 9 illetve 9,22 Euro/óra, így a rendkívüli munkavégzésre figyelemmel járó pótlékot is ez alapján kellett volna megfizetni.

Megállapítható volt, hogy a másodfokú bíróság a tényállást a felek előadása és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékok egybevetése alapján állapította meg, a bizonyítékokat a maguk összességében értékelte és az nem tartalmazott okszerűtlen, lényeges logikai ellentmondást, így eljárása nem ütközött a Pp. 206. § (1) bekezdésébe.

Mindezekre tekintettel a Kúria a jogerős közbenső ítéletet a felülvizsgálati kérelemmel érintett részében a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta, az elsőfokú ítéletet helybenhagyó részében nem érintette.

A pereszes alperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni a felülvizsgálati eljárási illetéket.

Budapest, 2014. május 21.

Dr. Stark Marianna s.k. a tanács elnöke, Sipőczné dr. Tánczos Rita s.k. előadó bíró, Szolnokiné dr. Csernay Krisztina s.k. bíró

A kiadmány hiteléül:

bíróági tisztviselő